

XXIX. EBICYKL

Moravský Džbánek

(28. 7. - 4. 8. 2012)

MEMORIÁL Kosmasky Ing. Evy Krchové
(24. XI. 1953 - 1. IV. 2012)

Připomínka:

Róberta Rosy (1. 6. 1964 - 23. 7. 1994),
Václava Slavíka (2. 9. 1943 - 15. 9. 1998),
Lišáka (Fotografa) **Oldřicha Navrátila** (21. 9. 1952 - 9. 3. 2005)
Kouzelníka Žita PaedR. **Josefa Bartošky** (6. 5. 1950 - 18. 10. 2006)
Dušana Krchy (11. 3. 1953 - 17. 12. 2007)
Freddyho Vaclíka (25. 12. 1942 - 11. 8. 2010)

Ebiprolog (So 28. 7.)
Praha-Hostivař - Nové Hrady - Litomyšl

Podobně jako loni se mi podařilo v přípravě na letošní ročník najet trochu více kilometrů (1430) než dříve. Souvisí to s tím, že už pracuji jen na částečný úvazek, takže jsem se souběžně zbavil řady funkcí; vlastně už mi zbyla jen ta nejprestižnější - Polní hejtman.

Bicykl mám stále týž; vzorně mi o něj pečuje *Hydromechanik II.*, a tak jediná inovace po 28 let služby jsou nové brašny, které na rozdíl od těch starých se dají snadno připnout a sejmut z nosiče a mají své vlastní pláštěnky. Velmi se mi letos osvědčily.

Hydromechanik II. nabídl asi měsíc před startem *Královně* i mně luxusní odvoz do Litomyšle svým autem, takže jsem začal 0. etapu přímo před naším panelákem, když už den předtím jsem bicykl odvezl do jeho cykloservisu, takže ráno v **8 h** přijel *Hydromechanik s Královnou* a se všemi bicykly na střešním nosiči. Naložili jsme tedy jen mé bágly a také bágl *Pavúkmistra*, který se rozhodl jet 0. etapu z Prahy do Litomyšle po ose; mimochodem zcela obdivuhodný výkon v tom teplém dnu, protože ta trasa měří kolem 170 km a pokud vím, tak *Pavúkmistr* zrovna moc netrénuje...

Jeli jsme velmi pohodlně cestou, kterou jsem sám kdysi ještě před vznikem Ebicyklu jel z Prahy do Bratislavy na kole na natáčení pořadu *Okna vesmíru dokořán*. V Čáslavi jsme však uhnuli na Chrudim a dále pokračovali do **Nových Hradů**, kde jsme auto zaparkovali v centru pod zámekem a vydali se pěšky k zámecké sýpce, kde je nyní naprosto jedinečné **První české muzeum cyklistiky**. Jde o soukromého sběratele, který v několika patrech shromáždil opravdu nevídané množství exponátů od nejstarších draisin přes vysoká kola až po kola XX. století. Pro mně bylo nejzajímavější sledovat nadšeného *Hydromechanika*, jenž jako profesionál nás upozorňoval na rozmanité vychytávky, které se na bicyklech objevovaly už od samého počátku XX. stol., daleko dříve, než bych byl čekal. Byl to opravdu divukrásný zážitek a v nejvyšším patře nás

všechny potěšil panel, připomínající epochální cestu *Zeměkollára* v letech 1994-97 kolem světa.

Strávili jsme v přírodně klimatizovaném muzeu téměř 3 hodiny a pak jsme se celkem rychle dostali do **Litomyšle** na oběd. Po cestě mi říkala *Královna*, že se jí stal malér při kopírování záběrů z digitálního foťáku do počítače, tj. v počítači se soubory fotek nenahrály, ale ona v domněnání, že tam jsou, si je stihla vymazat z foťáku. Říkala však, že od toho maléru foťák nepoužívala, tak jsem ji poradil, že není nic ztraceno, protože v tom případě se dají fotky v kameře ještě zpětně zachránit, že dobří ajťáci to umí, a že v Litomyšli je našim hostitelem *RNDr. Jan Šlégr*, který učí na tamějším gymnáziu fyziku, takže ten by to mohl umět a určitě bude večer v Cvičebním sálu, kde budeme ubytováni, přítomen.

Zaparkovali jsme v Litomyšli na náměstí před **restaurací Slunce** a vystoupili, načež ke mně přistoupil *dr. Šlégr* s tím, že právě jede do té cvičebny ji otevřít... Zůstal jsem sice trochu paf, ale vysvětlil jsem mu, co *Královna* potřebuje, takže mu mohla hned předat svou kameru a on to během odpoledne skutečně zařídil. Ještě několikrát se mi pak během letošního ročníku stalo, že jsme s někým z ebicyklistů přišli v řeči na jiného nepřítomného ebicyklistu a on se během půlminuty zázračně objevil. Tak začínám uvažovat, že o tom budu referovat v klubu skeptiků *Sisyfos*, a oni mne pak nejspíš vyloučí.

Po obědě jsme se jeli ubytovat do nevelké tělocvičny a tak bylo dobře, že na zahájení ročníku nepřijeli zdaleka všichni přihlášení ebicyklisté. Někteří na poslední chvíli z různých důvodů odřekli (letos bylo přihlášeno 60 ebipiklů; ostatní zájemce jsem z kapacitních důvodů - ač nerad - musel odmítnout) a jiní oznámili, že pro různé překážky dojedou až v průběhu dalších etap. Pokud se nemýlím, bylo nás nakonec v tělocvičně jen 44, ale i tak jsme si v noci téměř šlapali po hlavách.

V 16 h přišli archivář *PhDr. Milan Skřivánek* a náš dlouholetý příznivec *Ing. Jiří Veselý* ze Sloupnice a s nimi jsme se vydali na prohlídku města. *Dr. Skřivánek* ví o Litomyšli snad úplně všechno a dokázal nám hlavní objekty a skutečnosti popsat zasvěceně a v krátkém čase, takže to byla opravdu výživná exkurze, která skončila u plastiky "*Těsná dvojhvězda*" na místě, kde kdysi stál rodný dům patrně nejvýznamnějšího českého astronoma XX. stol. **Zdeňka Kopala** (1914-1993), jenž je pochován na vyšehradském Slavíně v Praze.

Společnou večeři placenou z Měšce jsme měli v zahradní **restauraci Na Veselce**, pak se spustil silný liják, takže jsme předsunuli zahájení ročníku asi o půl hodiny a ceremoniál proběhl velmi důstojně.

Nemohu však vynechat některé příběhy významných ebipiklů spjaté s letošní nultou etapou. *Pavůkmistr* měl evidentně nejdelsí trasu příjezdu na kole, ale hodně ebipiklů využilo možnosti vyjet z **České Třebové** po cyklostezce podél řek Třebovky a Divoká Orlice do **Chocně** a odtamtud po variantě 0. etapy do Chocně. Byl to výborný nápad; všichni si tu cestu pochvalovali.

Ovšem nikdo z nás neměl na *Pavůktovaryše*, který měl v Ostravě noční ze čtvrtka 26. na pátek 27. 7. a místo aby se po směně v klidu vyspal, vyrazil vlakem do České Třebové a dojel k zavřeným dveřím *Na Veselce* už v pátek odpoledne. Když volal bráchovi, jak to, že tam ještě není, sdělil mu *Pavůkmistr*, že pojedou do Litomyšle na kole až v sobotu ráno a *Pavůktovaryš* opáčil, že tím pádem přijde o slavnostní zahájení. Teprve pomalu pochopil, že sám přijel v tom natěšení do Litomyšle o den dříve a musel řešit otázku, co s načatým večerem, nocí a sobotním dopolednem. Vyřešil to svérázně,

ale o tom kronikář raději pomlčí.

Další originální způsob příjezdu zvolila řada ebicyklistů, kteří požádali *Tarantuli*, aby jim koupil místenky na bicykly na dopolední sobotní rychlík z Prahy. *Tarantule* to skutečně koupil, ale když se sešli u příslušného rychlíku u hytláku pro bicykly, zjistili, že hytlák má rezervovaný jiná cyklistická parta. Průvodčí jim pak sdělil, že ty místenky mají ebicyklisté na vlak, který sice pojedou správným směrem, ale až o dvě hodiny později...

Ovšem absolutním vítězem v důmyslnosti, jak absolvovat nultou etapu, se stal nováček *Iljušin*, který v sobotu ráno vyjel z Olomouce, kde bydlí, na kole do Otrokovic u Zlína, kde se s bicyklem nalodil na vlak do Břeclavi. Tam i s bicyklem přestoupil na rakouskou elektrickou lokomotivu *Taurus*. Kolo zaparkoval na zadní plošině lokomotivy, sebe na přední plošině vedle strojvůdce. Takto dojeli přes Brno do České Třebové, kde si musel bicykl bleskově sundat z té zadní plošiny a pak už jel opět po ose do Litomyšle. V mezidobí jeho žena naložila v Olomouci Iljušinův bágel do auta a dovezla ho do Litomyšle tak brzo, že ještě nebyla otevřená ubytovna, takže bágel uložila pod lavici do místnosti, která byla rezervována pro úschovu našich bicyklů, a vrátila se domů. Když však dorazil *Iljušin*, byla už místnost plná bicyklů, takže aby se dostal k těm bágelům, musel nejprve přelézt spoustu bicyklů, což při jeho nezanedbatelné hmotnosti musel být výkon hodný pavoučího muže.

Není divu, že po těchto transakcích se všem v Litomyšli výborně spalo.

I. etapa (Ne 29. 7.)

Litomyšl - Růžový palouček - Polička - Jedlová - Boskovice

V **9:00 h** jsme se sjeli u plastiky **Těsná dvojhvězda** poblíž hotelu *Dalibor* a pak už vyrazili na trasu směrem na Morašice a **Růžový palouček**. Peloton se rychle roztrhl na malé skupinky, bylo pod mrakem a jelo se celkem dobře, i když sám jsem při výjezdu z města krátce zakufroval do pole. Na Paloučku jsme se fotili v **10 h** a pak pokračovali na **Budislav**. Tam nastala krize v podobě prudkého slejváku; během krátké chvílky jsme byli promočeni a tísnili se v příštřešku u autobusové zastávky. Pak se mi podařilo přeběhnout pod rozložitý strom, obléci brašnám i sobě pláštěnky a raději jsem pokračoval v cestě v dešti, který nemínil přestat.

Projeli jsme **Pořící u Litomyšle** a odbočil na *Zrnětín, Lubnou a Široký Důl* v solidních kopcích. Pak jsme se napojili na státní silnici č. 34 a dojeli do **Poličky**, kde se nám podařilo docela bloudit, než jsme konečně ve **12:30 h** trefili k **hvězdárně Ing. Romana Ehrenbergera**. Ukázalo se, že jsme dojeli téměř mezi prvními, ačkoliv mnozí ebicyklisté jeli daleko kratší cestou přímo z Litomyšle do Poličky po silnici č. 360.

Ing. Ehrenberger se stihl od minulé návštěvy před 3 lety oženit s velmi sympatickou ženou a pořídili si krásnou a nebojácnou holčičku. Jeho skvělá maminka, která o nás zmoklé slepice obětavě pečovala, v mezidobí odovděla a hvězdárna sama se bude asi v příštích letech stěhovat do nového bydliště Romanovy rodiny. V každém případě jsme byli celé rodině velmi vděční za to, že jsme se mohli vzpamatovat z té prudké změny počasí.

Ve **13 h** jsme však už začali vyrážet z *Poličky* po silnici č. 362 na **Jedlovou**. Bylo to víceméně stále do kopcovitých houpaček, takže při jednom sjezdu jsme v protisměru potkali karavanu podivuhodných bicyklů *rodiny Veselých z Radiměře*, kteří nám jeli naproti z Jedlové, kde jsme měli plánovanou zastávku na soukromé *hvězdárně Vladimíra Jaška (14:45 - 16:30)*. Její zvláštností je kopule přenesená helikoptérou z

brněnské univerzitní hvězdárny na Kraví hoře. Na hvězdárně už je pěkný dalekohled, ale budoucnost vypadá ještě mnohem lépe, protože pan *Jašek* je podnikatel, který ze svého příjmu postupně buduje hvězdárnu využitelnou i pro odborné účely. V novostavbě jsme byli bohatě pohoštěni jednak jím samotným, ale také *manžely Veselých*, kteří přivezli vlastnoručně pečené zákusky, jež mizely v našich útrobách téměř nadzvukovou rychlostí. Závěrečnou atrakcí pak byly projížďky na elektrickém čopru, který postavil *Vladimír Veselý* pro svou ženu *Slávku*, a ta s ním budila značnou pozornost Městské policie ve Svitavách, když tam poprvé zaparkovala.

Následovala doslova stíhací jízda po silnicích č. 364 a 365 údolím podél říčky Křetinky pod **hradem Svojanov** kolem *Křetínské vodní nádrže* do *Letovic*. Upalovali jsme proto, že vinou těch lijáků jsme měli zpoždění a navíc černá oblaka hrozila, že se znovu protrhnou. Protrhla se právě při našem vjezdu do **Letovic (17:40 - 18:30)**, takže než jsme se stačili schovat v přístřešku místní cukrárny, byli jsme znovu tak mokří, že jsme se šli odpařovat a najíst do té cukrárny, než ten děs běs přejde.

Pak jsme se podle stavu nerozpustnosti jednotlivých ebipiklů začali trosit směrem na *Podolí* a *Chudichromy* do **Boskovic**, kde jsme vyjeli na hlavní náměstí. Tam už seděli hbitější ebipikli v zahrádce restaurace a povzbuzovali nás v plazení do prudkého kopce. Dojel jsem do základní školy na Sušilově ul. v **19:20 h**, kde na mne čekal uvítací výbor ve složení *Ing. Kája Pavlů* (starý meteorář z Brna) a *RNDr. Jaroslav Chloupek* (popularizátor astronomie a člen České astron. spol. z Letovic). Po osprchování jsem se vydal na náměstí na jídlo do té zahrádky, kde nám servírka sdělila, že už kuchař končí, takže jsem si dal nabízenou zvěřinu a pak už naši další ebipikli měli smůlu.

Večer byl nádherně jasný, jako by celý den nepršelo, svítil Měsíc a my jsme se vydali na **hvězdárnu** na místní škole v Křížíkové ul., kde nás provázal náš hostitel *Mgr. Pavel Kopecký*. Byl to příjemný zážitek spojený s pokoukáním na okolí Boskovic. Pak už jsme měli rychlý brífink a šli se vyspat po nečekaně těžké etapě, ani do rána jsme neusušili zmoklé svršky a popis I. etapy v itineráři se mi zcela rozmočil.

II. etapa (Po 30. VII.)

Boskovice - Černá hora - Drásov - Osová Bitýška - Třebíč

Ráno jsme vyrazili z Boskovic už v **9 h** sjezdem pod hradem a před *Lhotou Rapotinou* jsme se napojili na silnici č. 374, ale hned z ní zase odbočili na *Oboru* a *Bořitov* do **Černé Hory**. Tam se nás hodně zastavilo dát si něco v prodejně těsně u pivovaru, dal jsem si jejich nealkoholické pivo, které mi velmi chutnalo.

Pak jsem se třel správně na *Žernovník*, neboť rovně - leč do prudkého kopce - bych si byl zajel nejspíš do Brna. Všechno mne však neodolatelně pudilo přes *Unín* do **Drásova (11:20 - 14:15)**, kde jsme měli jedinečnou občerstvovací stanici u našeho *Hydromechanika I*. Po spráskání něco chlebů se škvarkovou pomazánkou a cibulí jsme se přesunuli před polednem na místní náměstíčko u kostela, kde nás přivítala starostka městyse *Mgr. Martina Bočková* a její zástupce *Ing. Jaroslav Podal*. Uvítali ebipiky nikoliv chlebem a solí, ale pravým českým česnekem. Přítomen byl i místní archivář, zvonilo poledne a celé to bylo milé až čarovné.

Pak jsme se ještě vrátili k *plenění Hydromechanikova domu*. Celá rodina se podílela na krájení chleba a cibule, mazání chlebů a otvírání lahví a ebipikli plenili, až vše opravdu vyplenili. Nejprve došel chleba, pak cibule a nakonec i ta pomazánka. Pro

zbrzdění plenění mi Hydromechanik nabídl astronomické pivo značky Kvasar, což mne přimělo k proslovení improvizované přednášky o objevu kvasarů a zjištění, že jejich podstatou jsou černé veledíry v jádrech galaxií, které dbají na svou dobrou pověst. Jenže žravost ebipiklů se těmi veleděrami evidentně ještě povzbudila, protože při naší předešlé návštěvě jsme zásoby tak dočista vyplenit nedokázali. Sám jsem se přejedl tak, že na mne dolehla nutkavá touha usnout. *Hydromechanik* to správně vystihl a rozložil mi zahradní křeslo jako lehátko, a tak jsem ve 13 h zalehl, že si trochu zdřímnu.



Probudilo mne náhle pálicí slunko; bylo **14 h** a celý ebipeloton už dávno v prachu. Trvalo mi čtvrt hodiny, než jsem byl schopen navléci si rukavice a nasadit přilbu a vyrazit na sólovou stíhací jízdu ve směru na *Hradčany*, *Březinu* a **Deblín**.

Věděl jsem, že to bude kopec, ale netušil jsem, jak strašlivý; doslova kopec *Debil*. Bylo pěkné horko a tak jsem chvílemi sotva pletl nohama, ale nakonec jsem ten prožluklý kopec přece jen vyjel a ke svému úžasu jsem za jeho vrcholem narazil na první skupinku odpočívajících ebipiklů. Slušně jsem je pozdravil a ujížděl dál po silnici č. 379 kolem odbočky na *Křoví* na odbočku doprava na *Vlkov* do **Osové Bitýšky**. Tam seděli v zahradní restauraci početní ebipikli, ale i je jsem slušně pozdravil a pádil dál přes hory a doly do **Tasova**. Tam jsem na zrušeném hřbitově u kostela hledal hrob básníka a místního faráře *Jakuba Demla* (1878-1961), ale náhrobek prý byl ukraden vandaly a není obnoven. Posléze mi sdělil Nemilosrdný Samaritán, že s Janet ten hrob, z něhož někdo ukradl nápis, identifikovali, a že nám doporučuje přečíst si Demlovou knihu *Zapomenuté světlo*.

Pokračoval jsem proto dál na **Budišov**, kde jsem dojel skupinu makačů *Rotymajstra Mladších Prácat, Melantricha a Arizony*, tak jsem se jich držel jako klíště až téměř do *Třebíče*. Tam mne předjela *Zinajda s Bohoušem*, když jsem si potřeboval přečíst, kde mám odbočit do centra města. Dojel mne však *Luděk Dlabola* a ten mne pak obětavě navigoval až ke **sportovní hale Obchodní akademie**, kde jsme měli nocovat (**18:45 h**).

V pizzerii naproti haly mne oslovil *Miroslav Navrátil* alias **Myšák**, který se vrátil do startovního pole Ebicyklu po neuvěřitelně dlouhé přestávce 19 roků. Začal totiž jezdit nejprve se svým otcem od r. 1988, když mu bylo 9 let, a pak plynule každoročně pokračoval až do r. 1993 včetně. Ebicykl má vskutku magickou moc nad každým, kdo ho někdy jel.

Přivítal nás *RNDr. Oldřich Martinů a Roman Šula* a po osprchování jsme se s Romanem domluvili, že ve 20 h vyrazíme na prohlídku **hvězdárny** nad městem. Šli jsme tam pěšky a tam nás už čekali jak v kopalích s dalekohledy tak v budově hvězdárny, kde bylo naštěstí dost vody na pití, protože po namáhavé etapě, patrně nejtěžší v letošním ročníku, jsme byli doslova vyprahlí. Debata s místními hvězdáři se protáhla do tmy, takže až kolem **21:30 h** jsme sešli zpět do města, abychom zjistili, že v tu dobu už žádná restaurace nevaří a dokonce se už ani nedá popíjet, jelikož i v centru města se vše zavíralo ve 22 h, protože bylo pondělí...

Roman pak obětavě zaběhl do nějakého bufetu a koupil tam *Iljušinovi* a mně dvě poslední bagety, takže ještě štěstí, že jsem se předtím u *Hydromechanika* přejedl. Čekal nás ještě brífink a zejména pasování dvou nováčků, *Bc. Dany Waldsteinové* řečené **Komtesky** a již loňského nováčka *Ilji Šína*, jenž při příležitosti pasování dostal přílehlavé jméno **Iljušin**. Ostatně nás oslnil zhudebněním Pokřiku na melodii Lašského tance *Pilky* Leoše Janáčka, kteroužto skladbu s mírně upraveným textem ihned zazpíval. Usnul jsem pak po brífinku jako zabitej.

III. etapa (Út 31. VII.)

Třebíč - Hrotovice - Miroslav - Troskotovice - Pasohlávky - Mikulov

Ráno jsem měl v žaludku proláklinu, tak jsem si nakoupil v Bille tolik proviantu, že než jsem ho stláskal, bylo **9:50 h**. Vyjížděl jako tedy jako poslední na trasu. Projel jsem město výpadovkou na *Znojmo*, ale pak jsem z ní odbočil na *Střítež, Klučov, Lipník, Zárubice* a *Odunec* na **Hrotovice**, kde jsem už potkal silnou partu ebipiklů, jak svačila. Před námi vystupovaly chladicí věže jaderných elektráren **Dukovany**. Těch věží je celkem 8, ale nikdy jsem je neviděl všechny od sebe oddělené. Vždy se aspoň některé svými obrysy částečně zakrývaly a dokonce často bylo vidět jen čtyři; ty další čtyři za nimi vůbec nevyčuhovaly. Areál elektrárny mi pak zůstával po levé ruce, jak jsem jel po silnici č. 399 přes *Rouchovany* a dále po č. 396 na *Tulešice* do *Dobelic*. Odtamtud jsem to stříhl po č. 413 na *Kadov* a **Miroslav (13 h)**. Jel jsem tu část s *Iljušinem* a našli jsme na konci *Miroslavi* u benzinky malý motorest, kde měli výtečnou žlutou limonádu *Zulu*, tak ta v nás jen zasyčela.

Pak jsme to brali po silnici č. 400 do *Jiřic* a odtamtud do **Troskotovic (14:00 - 16:20)** do sídla rodičů *Jáji Trutnovské manželů Paulíkových*. Před vchodem nás vítal solidní *Dobson* a uvnitř kromě obou manželů a tandemu *Jája + Kája* také psi a kočky a ovšem ebipikli, kterých tam bylo už neúřekom. Našel jsem si místo na pohodlné houpačce a nabízená opečená klobása mi podvkrát spadla z příliš měkkého tácku na

zem. Psi se na ni sběhli, klobásu mi snědli.

Tatínek Jáji se představil jako *oldskaut Hardy*, dokonce jsme zjistili, že máme společně občanské spolužáky a tak jsme probírali, jak jsme se do skautu dostali a co všechno nám dal. Vůbec si mi nechtělo jet dál, houpal bych se do noci. Prohlídl jsem si ještě rozsáhlou zahradu a teprve pak nastartoval svého oře přes **Vlasatice** (*mimořádné setkání s astronomií, Sire!*) na státní silnici č. 52, kde byl provoz jako blázen z Brna do Rakouska; naštěstí tam vedl víceméně souvisle pás pro cyklisty. Zeměkollár nám brzy ujel, takže jsme jeli dál v sestavě Starší práče, Dalimil, Iľjušin a já. Dívali jsme se na blížící se **Pálavu** a brzy jsme už jeli po hrázi mezi vodními nádržemi **Nové Mlýny**. Hned za hrází jsme si všimli, že souběžně se silnicí vede cyklostezka, o které se kdosi na brífinku zmiňoval, a tak jsme až do **Mikulova** už jeli v klidu po ní.

Tam jsme měli mírný problém, jak se dostat od benzínky do města, takže jsme chvíli kličkovali do slepých ulic, ale nakonec se podařilo najít příslušnou škvíru a dojeli jsme na náměstí přímo do dvora **Zájezdního hostince U Zajíce**, kde jsme se ubytovali (**18 h**). Brzký příjezd nám umožnil se pohodlně ubytovat v 6lůžkovém pokoji, kde jsme obsadili 4 rohové postele (*Starší Práče, Dalimil, Iľjušin* a já). Pak jsme hledali sprchy, jež byly o 2 patra níž a tekla tam voda jen tenkým čůrkem. Až později jsme zjistili, že jsme byli vedle jak ta jedle. Také jsme se stačili *U Zajíce* najíst, i když obsluha byla velmi pomalá a ti, co přijeli po nás, museli čekat ještě daleko po 20 h, kdy byl sraz k odchodu na prohlídku zámku.

Naštěstí *Mgr. František Trampota* byl trpělivý a tak jsme vyrazili až někdy ve 20:30 h, ač někteří ještě stále neměli zapláceno... Počasí bylo jedinečné - vlahý letní večer - a zámek sám je naprosto obdivuhodné dílo zdáli i zblízka. Netušili jsme, že mu po II. světové válce a Únoru 1948 hrozila demolice. Svérázný výklad pana magistra nás bavil a nahoře se jako naše další průvodkyně přidaly *Ing. Stanislava Vrbková* a *Jana Frantelová*. Nikdo z té trojice nebyl profesionálním průvodcem, ale všichni jsou odbornými pracovníky *Muzea*. Jejich výklad byl ovšem o to zasvěcenější a noční prohlídka *Zámku* se stala jedním z vrcholů letošního ročníku *Ebicyklu*. Někteří ebipikli sice postupně pro únavu odpadali předčasně, ale zdravé jádro v čele s *Nemilosrdným Samaritánem* vydrželo až do **23:30 h**, takže brífink byl až ráno při snídani.

Až dodatečně jsem zvěděl od *Nšo-Či*, která přijela do Mikulova na trasu s novým bicyklem, že dorazila k *Zajícovi* právě včas, aby se přidala k naší exkurzi, ale teprve v noci hledala potmě pokoj, v němž by byla volná postel. Měla kliku, že po kratším tápání jednu neobsazenou postel vskutku našla, aniž by někoho zalehla, a nemusela tak nocovat v uličce mezi kavalci.

IV. etapa (St . 1. VIII.)

Mikulov - Lednice - Podivín - Čejkovice - Ratíškovice - Vracov - Veselí n. M.

Ráno jsem se domluvil s *Dalimilem*, že na *Zámek* odnesu našim průvodcům knížky o *Ebicyklu*, a on na mne pak počká, abychom vyrazili spolu. Na *Zámku* však nikdo nebyl, tak jsem dlouho hledal živáčka, abych mohl knížky jeho prostřednictvím předat. Tak se stalo, že jsme z *Mikulova* opět vyráželi jako poslední teprve v **10:30 h**. Jeli jsme skrz město jakoby na Rakousko, ale uhnuli jsme včas před hraničním přechodem po silnici č. 40 a vzápětí doleva na *Lednici* po cyklostezce.

Před *Lednicí* pojal *Dalimil* nápad, že mi ukáže v parku pozoruhodné **sousoší Tří Grácií** tančících na vysokém kulatém soklu. Vyprávěl mi, že tam kdysi byl se svou

cyklopartou v době, kdy sousoší bylo u restaurátorů, takže přesvědčili tři cyklistky z té party, vysadili je na sokl a naaranžovali podle fotky do pozic těch grácií, takže si pořídil unikátní fotku grácií cyklistických. Náhradní grácie měly co dělat, aby ze soklu nespady a sundávat je dolů bylo prý ještě náročnější, než je vysadit nahoru...

Dalimil měl pak další nápad, že se už nebudeme po příjezdové cestě vracet, ale pokračovat dál značenou cyklostezkou do města. To jsem si dal; stezka se nejprve zužovala a pak byla tak kamenitá, že jsem šel docela dlouhý úsek raději pěšky a zbytek jel s vytřeštěnýma očima, protože loni jsem v podobném terénu na Slovensku dokonce blbě z kola spadl. Tím jsme se hodně zdrželi a do **Lednice** jsme dorazili asi v **11:45 h**, takže jsme rychle projeli centrum plné památkových obchodů pro turisty a pokračovali po silnici č. 422 do **Podivína**. Chtěli jsme tam navštívit soukromou **hvězdárnu Jiřího Vorlického**, kde jsme byli předtím na Ebicyklu v r. 1991, tedy před 21 lety, kdy pan Vorlický v kopuli právě sušil seno.

Popis příjezdu nebyl příliš jasný, v krátké uličce *Radniční* nic takového nebylo a dotazem v místním řeznictví *Dalimil* zjistil, že *pan Vorlický* bydlí na opačném konci města. Tam však žádná hvězdárna nebyla. Podobně s námi bloudila i *Vozová hradba*. Nakonec jsme se dovolali (**12:45 h**) a ukázalo se, že ta *Radniční* je poblíž, ale hvězdárna je za rohem v ul. *Dolní Valy* a ještě zastrčená mimo hlavní vozovku. *Pan Vorlický* tam však už vlastně nebydlí; je to domek rodičů jeho ženy, a on se svou rodinou bydlí tam, co nás poslali z toho řeznictví...

Našli jsme v areálu nicméně několik ebipiklů, kteří hvězdárnu našli před námi, takže jsme si prohlídli povědomou kopuli. Jsou v ní na robustní montáži docela slušné dalekohledy, ale stále nejsou v provozu. *Pan Vorlický* má už mezitím dospělého syna, který chce hvězdárnu zprovoznit. Je vidět, že jde o pravé astronomy: světelný rok sem nebo tam roli nehraje. Ocenili jsme občerstvení, které v tom horku bylo nanejvýš potřebné. Všechny nabízené tekutiny do nás padaly jako vodopád do propasti.

Již ve **13 h** jsme tedy vyrazili dál na *Velké Bílovice* a do **Čejkovic**, kam jsme přijeli ve **14:15 h**. V restauraci poblíž zámku seděla velká tlupa ebipiklů a právě se chystali k návštěvě sklepů, zatímco my jsme se sháněli po jídle. Jídlo bylo poměrně brzo a velmi dobré, takže když jsme se najedli, ebipikli ze sklepů se právě hotovili přesunout k soukromému sklepu rodičů *Majky Strašilové* kousek od zámku. Tak jsem se tam taky krátce zastavil, ale brzy jsem se rozloučil, jelikož mne čekala večer přednáška. Se mnou se vydali na cestu (**15:45 h**) také *Iljušin* a *Dalimil* a tak jsme to brali po okresce na *Mutěnice*, *Dubňany* a *Ratíškovice* po velmi pěkné silnici do **Vracova**, kde jsme se napojili na cyklostezku a projeli přes *Bzenec* a kolem nádraží v *Moravském Písku* do cíle ve *Veselí*. Bohužel jsme minuli začátek cyklostezky u *Písku* a ta hlavní silnice č. 54 byla velmi frekventovaná. Na stezku jsme najeli až u mostu přes *Novou Moravu*. Zjistil jsem, že není snadné předjet na stezce bruslařku na in-linech; ne snad, že by jela tak rychle, ale protože kolem sebe máchá rukama i nohama natolik do stran, že zabere celou šíři stezky.

Těsně u **Baťova kanálu** nás dojeli manželé *Jongpiero*vi, jejichž teta paní *Naděžda Lukešová* je vdovou po zakladateli veselské hvězdárny **prof. Rudolfovi Lukešovi**. Měl jsem totiž domluvené, že se v jejich domě dám před přednáškou do civilizované podoby. Následkem toho jsme se různě rozdělili, *Dalimil* jel se mnou do ubytovny v **Církevní škole (18 h)**, kdežto *Iljušin* si jel prohlédnout místní vodní elektrárnu. V ubytovně jsem si odložil kolo a z báglu vyndal věci na převlečení a na spaní a zamířil k domu *Jongpiero*vých, kde jsem se skutečně dal do pořádku a vypil

všechnu vodu, kterou měli v ledničce.

Po 20 h jsem se přesunul do místního *kina Morava*, kde mi ve **20:30 h** začínala přednáška na téma "*Okna vesmíru dokořán ještě po 30 letech*". Podle odhadu pořadatelů na ní přišlo na 300 posluchačů a tak s dotazy trvala docela dlouho. Po jejím skončení zařídil náš hlavní hostitel a **vedoucí Hvězdárny Lubomír Kazík**, že jsme v předsálí mohli oslavit důležitou metu Ebicyklu, kterou jsme si vytyčili před 28 lety, totiž **dojet ze Země na Měsíc v odzemi a zpět**. Obnáší to něco přes 808 tis. km a podle přesných výpočtů *Statistika* jsme to s převahou zvládli právě při dojezdu do hlavního města Ebicyklu, když jsme kolektivně ujeli minimálně 810 tis. km.

Oslavu připravil speciální výbor vedený právě *Sirem* jehož členy byli *Melantrich* a *Simulant*. Připravili to ve velkém stylu, nejprve *Simulant* doprovázel starodávný hit z r. 1957 "*Měsíc ve víně*" (hudba *Ladislav Kozderka*, text *Pavel Lukš*, zpěv *Richard Adam*, orchestr *Karla Vlacha*) kreslenými názornými obrazy Měsíce topícícího se ve víně a posléze vypeknuvšího svého zachránce. Poté měl přímo frenetický úspěch kreslený krátký film *Kráva na Měsíci* jugoslávského režiséra *Dušana Vukotiče* (1959).

Melantrich znázornil, za jak krátký čas jsme ten výlet na Měsíc a zpět na Zemi stihli. Po brífinku jsme se pak konečně uložili na své karimatky a já na gauč.

V. etapa (Čt 14. VII.)

Veselí n. Mor. - Uherské Hradiště - Včelary - Napajedla - Kroměříž - Prostějov

Ráno jsem si došel pro bicykl a vyrazil na trasu v **9 h**. Hned na okraji *Veselí* jsme najeli na cyklostezku a podél trati a **leteckého muzea v Kunovicích** jsme se dostali až na okraj **Uherského Hradiště**. Tam nás však dlouhé intervaly přepínání semaforů na četných křižovatkách rychle rozdělily na osamělé jezdce, takže jsem se z té neustále přerušované cyklostezky odpoutal doprava a obejel jsem centrum města po běžných silnicích, až jsem narazil na výpadovku na **Jarošov**, kde byla už víceméně souvislá cyklostezka až za hranice *Hradiště*. Pak jsem jel po normální silnici stále do kopce; provoz aut slábnul, ale ke svému zděšení jsem dojel do vesnice **Bílovice**, ačkoliv jsem mířil na **Včelary**. Teprve po mírném bloudění jsem zvěděl, že *Včelary* jsou součástí *Bílovic* a hned první pocestný věděl, kde tam je **pomník Praplečky (10:45 h)**.

Tam už bylo ebipiklů jako ve včelím úlu a náš hostitel **Ivan Křemeček** se radoval, jak se nám *Praplečka* líbí. Jeho archeologický výklad by mu musel závidět sám polyhistor *Jára Cimrman*. Nastalo hromadné focení a sám jsem měl tu čest předstírat, že na *Praplečce* ujíždím před mamuty. V **11:15 h** jsme se vydali po polní stezce dále směrem na **Topolnou**, kde je rozhlasový vysílač pro dlouhé vlny. Pak jsme sjeli do **Napajedel** a po mírném váhání jsme se rozhodli na náměstí poobědvat přímo naproti monumentální budově městské radnice (**11:45 h**). Udělali jsme dobře; jídlo bylo vydatné a číšník cyklista nám poradil, jak máme najít cyklostezku proti proudu řeky Moravy. Z *Napajedel* jsme vyjeli ve **12:35 h**.

Našli jsme snadno tu cyklostezku; různě jsme se proplétali z jednoho břehu Moravy na druhý kolem **Otrokovic**, ale pak to šlo dál docela hladce až ke **Kvasicům** a po jejich průjezdu opět cyklostezkou až na hranici **Kroměříže**. Nebylo úplně jednoduché se trefit ke **Květné zahradě** (původně *Libosadu* z let 1665-1675), ale místní lidé nás přesně navedli, takže pínktlich v plánovaných **15 h** jsme byli u vchodu, kde už byla většina ebipiklů a kde na nás čekala *MUDr. Eva Nováková*, předsedkyně místního klubu *UNESCO*, jenž zorganizoval v rotundě uprostřed Zahrady výstavu "**Actis Effector**

(Tvořeno světlem)" . Mně však navíc uvítali v bráně Zahrady mí příbuzní z okolních hanáckých vesnic a zarecitovali mi text úžasné hanácké písně, kterou zde nemohu pominout:

Po hanácké sobě dopnem

1) *Po hanácké sobě dopnem, néprv gatě dobře opnem,
do breko se hned' nedáme, névéš něgde potajó.*

*R: Debe se vám něco zdálo, že dopeme trocho málo,
zavoláme panimáme, te jož něco vedajó.*

2) *Že zme o nás dobři ledi, každé na nás čochi, hledi,
že se o nás dobře máme, každé nám to závidi.*

*Máme klosty panimáme, potajó jich lóbváme,
každé deň jich ospáváme, žádné z nás jich nešedi.*

R:

Po této kulturní vložce jsem dorazil za hlavním houfem do *Rotundy* a zíral na kombinaci světla a počítačových programů. Naštěstí jsme měli mladého průvodce, který nám vysvětloval jednotlivé záměry německého výtvarníka českého původu *Stanislava Vajceho*, který to vše vymyslel a naprogramoval. Ebipikli se pak rozprchli po krásné zahradě a zejména ochozu galérie se sochami antických bohů a bohyň i dalších bájných postav. Před **17 h** jsme se sešli k závěrečné fotce u *Rotundy* a paní *dr. Nováková* nás vyprovodila na další cestu. Odchýlili jsme se od itineráře a jeli po silnici č. 47 na **Bezměrov**, dále přes **Kojetín** a pak převážně po cyklostezkách až na okraj **Prostějova**. Tam jsme studovali itinerář, jak se dostat k hvězdárně a **Škole Jana Železného**, a náhle se objevil lokální cyklista, který pravil: *"než bych vám to vysvětlil, tak vás tam zavedu"* a skutečně jsme jeli opět převážně po městských cyklostezkách tak složitě, že jsem trnul, abych ho na nějaké křižovatce neztratil z dohledu. Byli jsme tak v Kolářových sadech v cukuletu (**19 h**) a on nám náhle zmizel jako pohádkový dědeček.

Ubytovali jsme se ve sportovní škole a po osprchování jsme měli ve **20:30 h** sraz na prohlídku **hvězdárny**, kde nás provázal přímo náš hostitel a **ředitel hvězdárny RNDr. Jiří Prudký**. Předal jsem mu z webu *NASA* stažené parametry dráhy a okolnosti objevu **planetky (9224) Železný** s vyznačenou polohou vůči planetám a Slunci pro pátek 3. srpna. *Dr. Prudký* měl pak skvěle připravenou prezentaci o *Prostějovu* a jeho pamětihodnostech a také o hvězdárně, její historii i dnešním vybavení. Stihl to bleskově, protože věděl, že jsme hladoví a kuchaři v restauracích odcházejí domů dříve než personál.

Smutnou zprávu však sdělil nakonec. Rada města rozhodla, že k Novému roku 2013 ztratí hvězdárna právní subjektivitu a stane se oddělením *Muzea*. Je to bohužel v poslední době všeobecný trend. Státní podpora pro hvězdárny je čím dál tím vlažnější a málokdo se zamýšlí nad tím, jak velký je význam těchto zařízení pro naplnění volného času mladých lidí a výběr talentů pro vědeckou práci nejenom v astronomii nebo fyzice.

Přesunuli jsme se pak do doporučené blízké restaurace, kde kromě jídla a mocného pití Kofoly jsem byl zasvěcován do mezinárodního *projektu Arizona 2013*, o němž se asi více dozvíme na podzimním *Reji*.

VI. etapa (Pá 3. VIII.)

Prostějov - Grygov - Lošov - Přerov - Holešov - Zlín

Nařídil jsem si budík na 7:30 h, ale nevšiml jsem si, že ho mám nastavený na

středoevropský čas, takže když mne budík probudil, byla tělocvična zcela prázdná. Posnídal jsem tedy ze železných zásob v brašnách, hodil bágl do našťestí ještě čekající *Vozové hradby* a v **9:50 h** letního času se vydal na stíhání hlavního houfu. Naštěstí jsem nebyl sám; jeli ještě *Samaritán* a *Janet* a také *Vladimír Homola*. Poměrně rychle jsme se propasírovali centrem *Prostějova* a vyjeli jsme z hlavní silnice směr Olomouc doprava na **Vrahovice** a *Blatec* do **Grygova**. Tam jsme se před šraňky dali opět doprava podél železniční trati, až jsme skončili u nějaké vlečky. Naštěstí nám přijela na pomoc *paní Motáňová* na kole a tak jsme zjistili, že jsme sice měli jet podél trati, ale až po přejetí těch šraňků. Spletlo nás jméno ulice *Za tratí*, jenže to se počítá ve směru od centra obce, čili pro nás to měla být ulice *Před tratí*; byla to zkrátka názorná lekce z teorie relativity.

Soukromá **hvězdárna pana Lud'ka Motáně Na Podlesí (12:00 - 13:00)** je úžasně šikovně propojená s minirestaurací a tu využívají hlavně návštěvníci nedalekého přírodního koupaliště. Ovšem i nám se ta kombinace báječně hodila. Navíc jsme se dozvěděli, že tam den před námi nocoval **slovenský Ebicykl ESA** (podle dvoustránkového itineráře, který mi pan Motáň ukázal, jich jelo 15). Hvězdárna má pěknou kopuli, přenosného *Dobsona* a v kopuli velmi solidní dalekohled, takže se hodí i pro odbornou práci.

Z **Grygova** jsme se vydali na **Velký Týnec** a **Velkou Bystřici**, načež nastalo mocné stoupání po velmi kvalitní asfaltce do **Lošova**. Po cestě se nám naskýtal panoramatické pohledy na *Olomouc* s nejvyšší moravskou věží katedrály sv. Václava i na *Svatý Kopeček*. V *Lošově* jsme pak museli odbočit do další strmé *ul. Lenartovy* a posledních pár set metrů jsme bicykly tlačili po polňačce rovnou k **hvězdárně**, které nese jméno svého zakladatele (1951) **Josefa Siendela**, jenž však byl před jejím dokončením v r. 1957 z tzv. kádrových důvodů vyhozen.

Když jsme se blížili v rojnici k hvězdárně, zarazil mne značný křik vycházející jak z otevřené štěrbiny kopule, tak z otevřených dveří v přízemí, ale i zpoza plotu. Přijda blíže rozeznal jsem výkřiky jako *Saturn je nejbližší hvězda*, *Země je placatá* nebo *Antares je krásná planeta*. Terénní prohlubeň kolem plotu hvězdárny byla vystlána modrou fólií s nápisem "*Vodní příkop*" a na té fólii plaval z lepenky vystříhaný krokodýl. Začalo mi být jasné, že hvězdárnu obsadila nějaká pavědecká tlupa skandující navíc "*Ať žije astrologie!*"

Mé sisyfovské srdce se rozbušilo, když ta cháska nás začala bombardovat koulemi. Snažil jsem se je házet zpět na obránce, ale do kopce jsem neměl šanci. Opřel jsem proto bicykl o plot, vytrhl z rámu kola hustilku a s cyklistickou přilbou na hlavě jsem se vrhl v čele svého minioddílu chrabře do hlavní brány zpívaje chorál "*Ktož sú boží bojovníci*". Uvnitř jsem spatřil ke svému překvapení - *Pavúkmistra!* Když viděl, jak se na něj řítí rozkacený *Hejtman*, doslova zakníkal: "*Ale já k nim nepatřím!*" Pro tu chvíli jsem mu uvěřil a ušetřil ho. Chtěl jsem vyběhnout do kopule, kde byli obránci opevněni, ale v přízemí byly rozestřeny na několika podnosech makové koláče, takže mne opustil můj bojový duch a převážila mrzká touha po máku. Bitva skončila ve **14 h**.

Ta parta na *Lošově* je opravdu skvělá a vytrvalá. *Olomouc* přišla kvůli dálničnímu přivaděči o svou pěknou hvězdárnu ve *Slavoníně* a je ostudou, že kompenzační peníze Univerzita Palackého použila pro úplně jiné účely než postavení nové hvězdárny. *Lošov* je tak jedinou solidní možností v blízkém okolí, kde mohou zájemci schopní výstupu po tom poli aspoň jednou týdně pozorovat objekty na noční obloze. Malá skupinka nadšenců tak třímá pochodeň královské vědy pevně v rukou a doufá, že se podaří

jednou hvězdárnu vylepšit na skutečný chrám *Uránie*.

Rozloučili jsme se neradi, ale etapa byla dlouhá a tak jsme vyrazili zpět v **15 h**, ale stihli jsme se akorát vrátit sešupem jen do *Velké Bystřice*, když se náhle spustil šílený liják, naštěstí ve chvíli, kdy jsme zastavili na rohu u **Nadační restaurace**. Vlítli jsme s koly do průjezdu a šli se najíst. Teprve v **16:15 h** déšť ustal a tak jsme pokračovali přes *Svésedlice, Vacanovice, Lipňany, Penčičky* a *Čekyni* po silnici č. 436 do **Předmostí u Přerova**, kde nás uvítal zkamenělý mamut. Viděli jsme krásně shora na *Přerov* a okolní vrchy.

Průjezd *Přerovem* nebyl moc jednoduchý. Mají tam sice cyklostezky, ale příchozí neví, kam vedou. Opět nám ale pomohl místní expert, který k našemu úžasu dokonce věděl, na které výpadovce leží **hvězdárna**. Dojeli jsme na ni v **17:30 h** mezi posledními ebipikly, ale ještě tam byla Vozová hradba. Hvězdárnu jsme navštívili právě před 10 lety a zatím se zdá, že přežívá úspěšně. Kolem 18 h se na nás přijel podívat i **primátor Přerova Ing. Jiří Lajtoch**, od něhož jsem obdržel upomínkové předměty a publikace o *Přerovu*. Po krátké debatě nám místní znalci poradili, jak se nejsnáze dostaneme do *Holešova*, takže jsme vyjeli v **18:30 h** směrem na *Horní Moštěnici* a *Přestavky* a dále po silnici č. 490 do **Holešova**. Tam jsme se zastavili na napití v restauraci před centrem města. Číšník nás sice zval na nějaké dobroty na grilu, ale věděli jsme, že musíme spěchat, než se setmí, takže v **19:50 h** jsme se odpoutali k závěrečné zteči přes *Horní Lapač* a **Fryšták** do **Zlína**.

Jelo se velmi příjemně. Provoz byl malý a teplota vzduchu rozumná, v dálce jsme viděli **Hostýnské vrchy** s proslulým poutním kostelem a na druhé straně rovinu úrodné Hané. Okraj *Zlína*, kde jsou už dráty trolejbusu, jsme však dojížděli již za šera a v centru města už byla docela tma. Mistrným manévrováním jsme se dostali k restauraci *Myslivna* (**21 h**), kde sice v zahrádce nebylo místo, ale vevnitř ano. Setkali jsme se tam mj. s *Romanem Krejčím*, který nám vysvětlil, jak se máme po dalších trolejbusových drátech dostat na hvězdárnu. Jídlo bylo skvělé a bylo ho hodně. To nám pak trochu zkomplikovalo výjezd vzhůru s plnými žaludky a blouděním po hlavní třídě, kde všechny cesty nahoru byly protisměrné nebo slepé.

Zhruba ve **22:45 h** jsme po těch správných drátech dorazili nahoru. Poslední úsek štěrkové cesty jsem šel pro jistotu pěšky. Ostatní už byli všichni po jídle a čekali jen na nás, aby mohl být ve 23 h *poslední brífink letošního ročníku*. Měli jsme v nohou nejdelší etapu ročníku a tolik zážitků, že jsem si je třídil ještě, když jsem hluboko po půlnoci zalézal do spacáku.

Musím poznamenat, že se letos na Ebicyklu rozšířil zvyk, že makači na čele pelotonu při zabírání žíněnek v tělocvičnách vyčlení jednu pro staříckého hejtmana, který přijíždí do cíle notoricky mezi posledními. Když jsem to zažil poprvé, dojalo mne to k slzám, protože jinak makači nešetří ani vlastního bratra.

VII. etapa (So 4. VIII.)

Zlín - Kudlov - Uherský Brod - Hluk - Ostrožská Lhota - Blatnice

V sobotu bylo od rána jasno a tak jsme si zašli na hvězdárnu vedle gymnázia, abychom se podívali na mimořádně aktivní Slunce. Bylo doslova poďobané od černých neštovic a na okraji se vypínaly oblouky protuberancí. **Zlínská hvězdárna** měla několikrát na mále, ale v současné době patří k nejvíce prosperujícím českým hvězdárnám. Díky skvělé poloze vysoko nad *Zlínem* a přitom dobře dostupná pro

trénované vrchaře a ovšem především zásluhou zkušených programátorů rozvíjí v poslední době odborné programy pozorování světelných křivek proměnných hvězd.

Právě těsně před startem letošního Ebicyklu v mezinárodním vědeckém časopise *A&A* v prestižní části dopisů redakci vyšla studie zlínského astronoma amatéra *Pavla Cagaše* a českého doktoranda na stáži v USA *Ondřeje Pejchy*, založená na pozorování zlínským 0,25m reflektorem. Jde o unikátní objev čtyřhvězdy, kde každá dvojice hvězd se pro pozorovatele na Zemi navzájem zakrývá. To umožňuje na základě programu, který autoři vyvinuli, spočítat jejich dráhy a oběžné doby a další geometrické a fyzikální vlastnosti. Myslím, že *prof. Kopal* na své planetce č. 2628 musí mít z tohoto nečekaného objevu mimořádné potěšení.

Rozloučili jsme se s úspěšnými zlínskými astronomy (**9:50 h**) a podle rady místních znalců jsme společně s *Rostou Šopou* vyšli nahoru na **Kudlov** po stezce, kde sice může projet horské nebo trekkové kolo, ale pro mého silničního oře to není příliš ořechové. Byli jsme nahoře za slabou půlhodinku a pak už jsme si to drandili po silnici č. 490 dolů do *Ludkovic* a *Biskupic*. Minuli jsme *Luhačovice* a dojeli docela rychle do **Uherského Brodu**, kde jsme se ovšem museli vydrápat téměř do protisměru na **Brodskou hvězdárnu (12:15 h)**. Tam nás očekával její vedoucí *RNDr. Rostislav Rajchl* a také někdejší starý meteorář *Miroslav Sedláček* i další spolupracovníci hvězdárny.

Probrali jsme několik věcí, které se týkaly různých článků (*Štefánik, Komenský*) a protože mne čekala další přednáška už v pozdním odpoledni, vyjel jsem s malou skupinkou se naobědvat (**13 h**). Na náměstí v *Brodu* jsme nic nenašli, ale zato za tratí při výpadovce na *Vičnov* byla autoopravna spojená se zahradní restaurací. Mysleli jsme, že to bude rychlé, ale zmýlili jsme se. Ač jsme si dali hotová jídla, na další trasu jsme se dostali až ve **14:40 h**. Nechtěl jsem už nic riskovat, a tak jsme uháněli přes **Vičnov** do **Hluku** po silnici č. 495 a tam jsme dali přednost vyjet na kopec před jízdou údolím po cyklostezce a sjet dolů do **Ostrožské Lhoty**, kde jsme potkali *Lidku Rumlovou*. Následovalo dosti pracné stoupání k **poutnímu kostelu sv. Antonínka**, kde se slunilo mnoho ebipiklů, ale hlavně tam byla voda na pití, dokonce snad i léčivá. V každém případě jsem se pak rychle spustil spolu s *Iljušinem* a *Hydromechanikem II.* dolů do *Blatnice p. sv. Antonínkem*, kde se naše cesty rozdělily. Zůstal jsem u Ing. Michala Cába, který organizoval mou přednášku o *případu Galileo*, a oba mí souputníci se jeli ubytovat do školy (**16:30 h**).

Po proměně v civilizovaného ebicyklistu a solidním napájení a jídle jsme šli s Michalem na **Obecní úřad**, kde v **17:30 h** začala přednáška, na kterou přišlo odhadem asi 100 posluchačů. I zde byla po přednášce bohatá diskuse, takže do sklípku jsme se vypravili až kolem **19:30 h**. Tam už byla část ebipiklů. Ostatní se marně pokoušeli vyplnit místní hospodu; většinou dostali jen pití. Naštěstí ve sklípku bylo zásluhou **Mistra Blatnického Jury** a jeho ženy nejen co pít, ale i jíst, takže snad všichni účastníci kalorie doplnili.

Když se všichni trochu nasytili a bylo možné roznést přípitek *Roháčem 1999* (víno astronautů), začalo slavnostní ukončení **Moravského Džbánku**. Moje trumpetka byla snad poslední možností, jak tlumit ve sklípku decibely rozjařených ebicyklistů. Všichni se totiž očividně radovali, že to mají za sebou, nikdo se nezranil ani neodřel, takže lékárníčka *Hydromechanika II.* se vůbec nemusel otvírat. Jinak ovšem všichni ocenili, že *Simulantovi* připravili plastovou bednu se základními pomůckami pro snídani, tj. varná konvice, zásoba kávy, mlíčka, čajů a také rozboček a prodlužovaček pro nabíjení mobilů

apod. To je skvělá inovace a jistě vydrží řadu let.

Nebylo možné v krátkém závěrečném proslovu vzpomenout všech, kdo se o nepochybný úspěch letošního ročníku zasloužili. Přesto jsem chtěl vyzvednout aspoň obratnou finanční politiku *Strážce Měšce Simulanta*, takže jsme si mohli dopřát řadu luxusů po cestě a přitom stále zůstat v černých číslech. Podobně vynikající výkon podávala *Vozová hradba*, která s úspěchem řešila i nečekané situace, které ji nutily jet úplně jinak, než po trase, a přesto byly bágly pokaždé včas v cíli. Do třetice jsem chtěl vyzvednout skvělou práci *Bludného Holand'ana* při přípravě realistického itineráře, kde všechno souhlasilo a dobře se nám podle něho jelo i sledovalo, co zajímavého můžeme po cestě vidět.

Iľjušin nám opět zazpíval zhudebněný pokřik, ale pak už přišel pokřik opravdový a byl konec ročníku. Nicméně většina ještě vydržela buď ve sklípku, nebo venku v báječně příjemném večeru. Poslední zhasínali ve 2 h ráno. Nad ránem však dorazila nad Blatnici řádná bouřka, takže i mne to jednu chvíli probudilo, ačkoliv mám od skautských začátků hrdou přezdívku *Dřímál*.

Ebilog (Ne 17. VII.)

Blatnice p. sv. Antonínkem - Břeclav - Brno - Praha

Hydromechanik II. naložil kromě *Královny* a mne na zpáteční cestu ještě *Dalimila*. Osobně jsem první půlku cesty prospal a pak jsme se společně bavili o sociologii **fenoménu Ebicykl**. Je to podivuhodné společenství lidí různých generací, pracovního zaměření a fyzických dispozic, které se na sebe celý rok těší a všichni se viditelně radují, když potkají kterékoli ebicyklistu, ať už na trase nebo třeba na astronomické konferenci či na dovolené. Tahle atmosféra se ještě umocňuje při setkáních na pocestných i cílových hvězdárnách při kontaktech s místními hvězdáři a příznivci astronomie. A to všechno v zemi, kde četba zpráv v novinách nebo jejich sledování v rádiu či televizi vyvolává pocit, že se nacházíme uprostřed džungle plné násilníků, zlodějů v malém i velkém a budižkničemů rozličných kalibrů.

Někdy se mi zdá, že žijeme naráz na dvou různých zeměkoulech: jedna je Země katastrof a druhá Ebizemě.

o - O - o

Praha 12. VIII. 2012

pH S.J.

Základní statistické údaje XXIX. Ebicyklu

Souhrnná délka etap: 610 km

Průměrná délka etapy: 87 km

Ebicyklisté, kteří jeli alespoň jednu etapu na kole/koloběžce: 52

Věkové rozpětí: 20 - 76 roků

Zastoupení žen: 27 %

Má vlastní statistika

vvvvvvvvvvvvvvvvvv

